

Arrest

nr. 296 703 van 8 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 20 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 1 juli 2022 en verzoekt op 4 juli 2022 om internationale bescherming. Op 23 mei 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 mei 2023 aangetekend wordt verzonden aan verzoekster, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Moldaafs staatsburger van Roma origine, geboren op 1 mei 1952 in Soroca. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U was officieel gehuwd, maar bent al ruim 30 jaar weduwe. De laatste jaren woonde u bij uw halfzus en voorzag u in uw levensonderhoud door te bedelen en door middel van de giften die u kreeg van rijke medeburgers. Omwille van uw medische problemen was u sinds uw vijftigste immers niet meer in staat om op de markt te staan. Drie maanden voor uw vertrek overleed uw halfzus, waardoor u genoodzaakt was in te trekken bij haar zoon. Twee maanden later vertrok uw neef, C. A. (CG: XX/XXXXX - O.V. X.XXX.XXX), die u van kindsbeen aan had grootgebracht, naar België omdat hij hier medische verzorging kon krijgen. U reisde hem een maand later achterna. Ondertussen had iedereen Moldavië immers verlaten omwille van de gestegen levensduurte en de algemene onveilige situatie als gevolg van de oorlog in Oekraïne.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 4 juli 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw paspoort en een eigendomsakte van een stuk grond in Moldavië.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Zo diende u een knieoperatie te ondergaan waardoor uw persoonlijk onderhoud d.d. 7/3/2023 diende te worden uitgesteld. Omdat u als gevolg van deze operatie minder mobiel was, werd gevraagd het voorziene startuur van het persoonlijk onderhoud op 3/4/2023 te verschuiven zodat u begeleid kon worden door een gezondheidscoach. Het CGVS stemde hiermee in en voorzag tevens een gehoorlokaal in de nabijheid van de liften teneinde de loopafstand voor u zoveel mogelijk te beperken. Hoewel u in het kader van de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ geen elementen aanhaalde die uw deelname aan onderhavige procedure zouden beïnvloeden of bemoeilijken, stelde u in uw latere verklaringen wel dat u diabetes en bloeddrukproblemen hebt, maar u hiervoor medicatie neemt (Verklaring DVZ, nr. 29). Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS meldde u eveneens dat u aan diabetes lijdt. U verklaarde echter dat u uw medicatie genomen had en u zich goed voelde en u zich bijgevolg zowel fysiek als mentaal zeer goed in staat voelde om het persoonlijk onderhoud te volbrengen. Er werd u desalniettemin gevraagd om elk probleem onmiddellijk te melden alsook wanneer u eventueel nood zou hebben aan een pauze (CGVS, p. 2). Noch in de loop van het persoonlijk onderhoud, noch na afloop ervan (CGVS, p. 13) maakte u melding van enig probleem. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde een Moldaafs staatsburger van Roma origine te zijn (CGVS, p. 4). De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022**, toegevoegd aan het administratief dossier), toont aan dat heel wat Roma in Moldavië zich, zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol.

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de

Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever voor de eerste minister in sociale kwesties in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten de deprivatie van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.

Bijgevolg dient u in concreto aannemelijk te maken dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U slaagde hier niet in.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Moldavië hebt verlaten omdat u er geen huis had, het leven er te duur was geworden, u ziek was en u vreesde dat er ook in Moldavië oorlog zou uitbreken. Bovendien verblijft uw invalide neef in België. Hij is hulpbehoevend en u wil voor hem zorgen (Vragenlijst CGVS, nr. 3.4, 3.5 – CGVS, p. 3, 10).

Wat betreft uw verklaring dat u in Moldavië geen huis had en het leven zodanig duur geworden was dat u niet langer in uw levensonderhoud kon voorzien (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 – CGVS, p. 3), zij er vooreerst op gewezen dat deze elementen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend socio-economische problemen. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op

de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U liet immers na een beroep te doen op de hulp van uw autoriteiten. Zo had u recht op een pensioen, maar liet u na dit aan te vragen, naar eigen zeggen omdat u niet veel thuis was en het pensioen te laag was. Pas het laatste jaar werd het pensioen verhoogd (CGVS, p. 6). Het feit dat u het pensioen te laag vond, volstaat niet om uw nalatigheid ter zake te motiveren. Verder stelde u dat uw neef een sociale woning had gekregen, maar u niet. Echter, u heeft nooit een aanvraag tot een sociale woning ingediend omdat u dacht dat u op een of andere manier toch uw plan zou kunnen trekken (CGVS, p. 6). U heeft zich ook nooit tot een hulporganisatie specifiek voor Roma gericht, omdat u niet wist dat zulke organisaties bestonden en u niet wist waar u terecht kon. Vijf jaar geleden richtte u zich op aanraden van anderen tot iemand die naast het witte huis zat. U vroeg er om hulp om een huis te bouwen op uw stuk grond, maar de persoon in kwestie zei dat u zelf een huis moest bouwen (CGVS, p. 11). Los van het feit dat dit slechts een blote bewering is, kan uit het geheel van de door u aangereikte elementen bezwaarlijk geconcludeerd worden dat uw autoriteiten niet bij wille noch bij machte zouden zijn om u hulp of bescherming te bieden. Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker immers verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Tot aan uw vertrek kon u bovendien wel degelijk in uw levensonderhoud voorzien. U woonde dan wel bij uw halfzus (CGVS, p. 4), maar kon overleven door te bedelen en door de giften van rijke medeburgers van Romaorigine (CGVS, p. 6). Na het overlijden van uw halfzus trok u in bij haar zoon (CGVS, p. 4). U bezit bovendien ook nog een stuk grond, wat u ook aantoonst met een eigendomsakte. Niettemin er geen woonst op staat (CGVS, p. 8), kan u dit stuk grond indien nodig wel aanwenden om in uw levensonderhoud te voorzien.

Ook de door u ingeroepen medische problemen, problemen met uw bloeddruk en knieën en diabetes (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 - Verklaring DVZ, nr. 29 - CGVS, p. 2, 3, 6), houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Niettemin u aanvankelijk verklaarde dat u in Moldavië nooit medische hulp zou hebben gekregen (CGVS, p. 11), blijkt uit uw latere verklaringen dat dit wel degelijk het geval was, ook de laatste jaren. Zo werd u door de dokters in Moldavië omwille van uw bloeddrukproblemen een dieet aangeraden en kreeg u er pilletjes ter behandeling van uw diabetes. U ging ook naar de dokter voor uw knieën, maar hierover heeft de dokter niets gezegd (CGVS, p. 11-12). Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U stelde wel dat uw dokter in België zei dat u de pilletjes die u in Moldavië kreeg niet mag nemen (CGVS, p. 12). Ongeacht het feit dat dit slechts een blote bewering is, kan hierin geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden gevonden. Uw advocaat voerde in dit verband ook aan dat het feit dat u na aankomst in België onmiddellijk geopereerd diende te worden, aantoonst dat de gezondheidszorg in Moldavië ondermaats was en u er niet de nodige zorgen toegediend kreeg (CGVS, p. 15). U noch uw advocaat reikte echter enig objectief element aan waaruit de intentie blijkt van de Moldavische autoriteiten om burgers, met de middelen waarover de autoriteiten beschikken, redelijke gezondheidszorg te ontfangen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen.

Aangaande uw vrees dat ook in Moldavië oorlog zou uitbreken (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 – CGVS, p. 10-11), moet benadrukt worden dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. De door u ingeroepen vrees voor een oorlog is actueel echter louter hypothetisch en volstaat zodoende niet om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Waar u tot slot nog stelde dat u in België wil blijven om voor uw invalide neef, C. A. (CG: XX/XXXXX O.V. X.XXX.XXX), te zorgen (CGVS, p. 3, 12), moet erop gewezen worden dat u niet aannemelijk maakte hoe dit element in uw hoofdte bij terugkeer naar Moldavië aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u en uw neef al jarenlang niet meer op hetzelfde adres woonden. Voor zijn komst naar België verbleef hij immers al 15

jaar in een opvangfaciliteit in Beltz. U stuurde hem daar naartoe toen u niet langer meer in staat was om zelf voor hem te zorgen (CGVS, p. 12). Bijgevolg kan dan ook bezwaarlijk geconcludeerd worden dat er sprake de laatste jaren voor jullie vertrek sprake was van een afhankelijkheidsrelatie.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het overige document dat u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbracht, uw Moldaafs paspoort, is niet van dien aard dat het bovenstaande bevindingen vermag te wijzigen. Uw paspoort bevat immers louter identiteitsgegevens, die hier niet worden betwist.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting van meerdere van de door verzoekster in haar middel aangehaalde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur, gaat zij in een eerste middelonderdeel in op haar kwetsbaar profiel en de gevolgen hiervan in haar land van herkomst. Zij meent dat, hoewel de verwerende partij in de bestreden beslissing erkende dat een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming vereist was, deze onvoldoende rekening hield met haar kwetsbaar profiel. Verzoekster benadrukt dat zij een weduwe is, dat zij behoort tot een minderheidsgroep in Moldavië (Roma), dat zij medische problemen heeft en 71 jaar is, dat zij niet naar school is geweest en nooit officieel heeft kunnen werken in Moldavië. Zij werpt op dat zij geen toegang had tot een passende behandeling wegens discriminatie op grond van haar etnische afkomst, dat zij steeds illegaal werkte en later diende te bedelen omwille van haar medische problemen. Verder benadrukt verzoekster dat zij verklaarde dat zij een stukje grond had van enkele vierkante meters en dat zij van deze grond een foto toonde aan de *protection officer* tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal). Volgens verzoekster is haar stuk grond zodanig klein dat het verwaarloosbaar is en geen afbreuk doet aan het gegeven dat zij als 71-jarige vrouw zonder netwerk in Moldavië in een situatie van extreme materiële deprivatie zou terechtkomen. Waar de bestreden beslissing stelt dat zij medische zorgen heeft gekregen in Moldavië, wenst verzoekster te benadrukken dat deze geenszins afdoende waren, wat blijkt uit het gegeven dat zij onmiddellijk geopereerd diende te worden aan haar knieën bij aankomst in België en een rollator kreeg omdat zij amper kon stappen. Zij stelt in dit verband dat haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal ook uitgesteld werd omwille hiervan.

Verzoekster vervolgt haar betoog door te stellen dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar kwetsbaar profiel, terwijl uit de bronnen waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen blijkt dat veel Roma in Moldavië zich in een moeilijke socio-economische positie bevinden en op verschillende niveaus gediscrimineerd kunnen worden. Luidens het verzoekschrift blijkt uit de COI Focus van 4 maart 2022, waaruit zij citeert, dat alleenstaande Roma-vrouwen dubbel gediscrimineerd worden, namelijk als vrouw en als Roma. Verder stelt verzoekster dat de verwerende partij zich baseert op een selectieve lezing van de voormelde COI Focus om te besluiten dat er geen sprake is van systematische vervolging van Roma door de Moldavische staat en dat de staat hen bescherming kan bieden, terwijl uit deze algemene informatie blijkt dat Roma in Moldavië op vele gebieden in de samenleving het slachtoffer zijn van ernstige discriminatie.

Vervolgens, opnieuw onder verwijzing naar de COI Focus van 4 maart 2022, gaat verzoekster in op de moeilijkheden die Roma ondervinden om aan werk te geraken in Moldavië. Zij overweegt in dit verband dat zij geen werk kan vinden omwille van haar Roma zijn, vrouw zijn, haar medische problematiek en leeftijd. Zij verwijst naar een passage in voormelde COI Focus over de moeilijkheden die Roma-vrouwen ondervinden om te werken in Moldavië, en besluit dat haar verklaringen in rechte lijn liggen met de beschikbare informatie. Zij voegt hier nog aan toe dat zij ook geen noemenswaardig pensioen kan trekken en dat zij evenmin een ondersteunend netwerk heeft. Wat betreft medische zorg, stelt verzoekster enerzijds dat het voor alle Moldaviërs moeilijk is om toegang te krijgen tot medische zorg, daar iedereen door corruptie en onderfinanciering van de sector informeel moet betalen om medische hulp te krijgen en anderzijds dat de situatie van Roma nog erger is door de discriminatie waaronder zij lijden en omdat zij in de praktijk geen toegang hebben tot medische zorg. Zij citeert passages uit de COI Focus van 4 maart 2022 aangaande de moeilijkheden die Roma en vooral Roma-vrouwen in dit verband ondervinden. Verzoekster herhaalt dat het feit dat zij onvoldoende medische zorgen kreeg en aan haar lot werd overgelaten in Moldavië, duidelijk blijkt uit het geven dat zij onmiddellijk geopereerd werd in België en een rollator kreeg. Verder betoogt verzoekster nog dat uit de betreffende COI Focus blijkt dat Roma ook op vlak van scholing discriminatie ondervinden en dat zij zich zelf om die reden ook nooit heeft kunnen scholen. Onder verwijzing naar algemene landeninformatie oppert verzoekster nog dat Roma geen enkele bescherming krijgen van de Moldavische autoriteiten tegen de discriminatoire behandeling die zij ondergaan. In dit verband stelt verzoekster nog dat Roma geen toegang hebben tot rechtshulp, dat de Moldavische ombudsman niet over de personele en operationele middelen beschikt om zijn taken uit te voeren en dat er geen garantie is voor een onafhankelijk benoeming van de ombudsman in Moldavië, omdat er geen wettelijke benoemingsprocedure bestaat.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift ook naar een passage uit het UNHCR *Handbook on procedures and criteria for determining refugee status* aangaande discriminatie als grond voor internationale bescherming en vervolging op basis van cumulatieve gronden, om te stellen dat de cumulatie van verschillende discriminatoire behandelingen er wel degelijk toe kan leiden dat er een geponde vrees voor vervolging is.

Zij besluit dat een in de hierboven geschetste omstandigheden terugkeer naar Moldavië een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middelonderdeel gaat verzoekster in op de veiligheidssituatie in Moldavië. Zij stelt dat de oorlog in Oekraïne heeft geleid tot onrust in de regio Transnistrië, die *de facto* door Rusland wordt bezet en dat, aangezien Moldavië zich sinds de oorlog in Oekraïne prowesters georiënteerd heeft, het risico bestaat dat Moldavië ook betrokken raakt bij het conflict. Zij citeert verschillende persartikels en besluit dat hieruit blijkt dat de situatie in Moldavië extreem gespannen en onstabiel is. Zij benadrukt dat in een deel van het land – de niet-erkende staat Transnistrië – er is opgeroepen tot algemene mobilisatie en dat mannen tussen de 18 en 55 het grondgebied niet meer mogen verlaten, dat er een reëel risico bestaat dat het conflict in Oekraïne overslaat naar Moldavië, dat als het conflict zich uitbreidt, Moldavië direct gevaar loopt gezien de ligging dicht bij de Oekraïense grens en dat uit informatie blijkt dat Russische raketten regelmatig het grensgebied van Moldavië met Oekraïne bestoken. In ieder geval, aldus verzoekster, heeft de verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met haar kwetsbaar profiel in het licht van de gespannen veiligheidssituatie in haar land van herkomst.

2.1.2. Verzoekster vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofdorde om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog, benevens de in de ontwikkeling van haar middel aangehaalde bronnen en informatie, geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Moldavië, te hebben verlaten omdat zij er geen huis had, het leven er te duur was geworden, ze ziek was en vreesde dat er een oorlog zou uitbreken. Bovendien wil zij zorgen voor haar in België verblijvende en hulpbehoevende invalide neef.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. Vooreerst (i) maakt verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat zij in Moldavië, als etnische Roma, werd of zal worden onderworpen aan discriminatie die kan worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en dat niet blijkt dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om op te treden en bescherming te bieden. Daarnaast (ii) is verzoeksters vrees voor het uitbreken van een oorlog in Moldavië louter hypothetisch. Voorts (iii) maakt verzoekster niet aannemelijk hoe het feit dat zij in België wil blijven om voor haar invalide neef te zorgen in haar hoofde bij een terugkeer naar Moldavië aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Tot slot (iv) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde, pertinente en draagkrachtige motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.3. Vooreerst maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij in Moldavië, als etnische Roma, werd of zal worden onderworpen aan discriminatie die kan worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Waar verzoekster zich beroept op de situatie van de Roma in Moldavië, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hier in de bestreden beslissing reeds de aandacht op vestigde en dat zij zelf beklemtoont dat de Roma in Moldavië op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden en dat zij zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden, zoals terdege blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde COI Focus *“Moldavië, De Roma-minderheid”* van 4 maart 2022. Verduidelijkt wordt als volgt:

“De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022, toegevoegd aan het administratief dossier), toont aan dat heel wat Roma in Moldavië zich, zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precare economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol.

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever voor de eerste minister in sociale kwesties in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten de deprivatie van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.”

Gelet op bovenstaande informatie omtrent de algemene situatie voor Roma in Moldavië, die blijkt uit de COI Focus “Moldavië. De Roma-minderheid” d.d. 4 maart 2022 (administratief dossier, map landeninformatie), treedt de Raad de verwerende partij bij in haar conclusie dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Door verzoekster worden geen concrete en objectieve gegevens aangebracht die hierop een ander licht werpen. In dit verband citeert verzoekster namelijk uitsluitend uit de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie waarin erkend wordt dat de Roma in Moldavië onder meer op vlak van werk, medische zorgen en onderwijs discriminatie kunnen ondervinden.

Uit de voormelde COI Focus van 4 maart 2022 blijkt dat er in Moldavië geen sprake is van een actief repressiebeleid jegens de Roma, noch van een beleid dat gericht is op discriminatie of vervolging van Roma. Integendeel, uit de COI Focus volgt dat de voorbije jaren inspanningen zijn geleverd om de inclusie van Roma in de Moldavische maatschappij te verbeteren, onder meer aan de hand van nationale actieplannen, maar dat het een proces van lange adem betreft om de integratie, onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt, de verbetering van de levensomstandigheden en een kentering in de houding van de orde- en andere diensten te realiseren. Evenwel kan niet worden ontkend dat hiertoe de afgelopen jaren diverse stappen werden ondernomen, zoals in de betreffende COI Focus, alsook in de bestreden beslissing, omstandig wordt toegelicht.

Daar er in Moldavië geen situatie voorhanden is die blijk geeft van een systematische vervolging van leden van de Roma-gemeenschap omwille van hun etnische origine, komt het verzoekster bijgevolg toe om haar vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op ernstige schade te individualiseren en *in concreto* aan te tonen. Uit hetgeen hierna volgt blijkt evenwel dat verzoekster er niet in slaagt om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij zich in geval van terugkeer naar Moldavië zal bevinden in de uitzonderlijke situatie waarin zij zal worden onderworpen aan discriminatie die kan worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Bovendien kan, zoals in de bestreden beslissing genoegzaam wordt aangehaald, “geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.”

Waar zij stelt dat Roma geen enkele bescherming krijgen voor hun discriminatoire behandeling en dat er geen toegang is tot rechtshulp, baseert verzoekster zich op een selectieve lezing van de betreffende COI Focus. Verzoekster poneert tevens dat de ombudsman niet over de personele en operationele middelen beschikt om zijn taken uit te voeren en dat er, door het ontbreken van een wettelijke benoemingsprocedure, geen garantie is voor een onafhankelijke benoeming. In de COI Focus van 4 maart 2022 wordt inderdaad aangegeven dat er financiële en wettelijke struikelblokken zijn maar ook dat, ofschoon er nog een lange weg te gaan is, bepaalde beleidsinitiatieven wel degelijk voor een deel effectief zijn gebleken.

De Raad benadrukt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te kunnen leiden, moeten discriminatie en achterstelling van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Zoals blijkt uit de volgende vaststellingen, toont verzoekster dit niet aan.

Uit de door verzoekster in haar verzoekschrift geciteerde informatie blijkt dat personen met kenmerken als die welke verzoekster kwetsbaar maken (Roma, vrouw, leeftijd, gebrek aan scholing) kunnen onderworpen worden aan discriminatie, doch niet dat zij in Moldavië over het algemeen onderworpen worden aan discriminatie die dermate systematisch en ingrijpend is dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, ook niet wanneer deze maatregelen cumulatief worden bekeken. Uit de beschikbare landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat Roma-vrouwen in Moldavië mogelijks het slachtoffer zijn van dubbele discriminatie, op basis van hun etnie en op basis van hun geslacht, doch niet dat zij in het algemeen onderworpen worden aan discriminatie die aangemerkt kan worden als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Ook wat betreft de andere elementen/kenmerken die haar kwetsbaar maken, slaagt verzoekster er niet in informatie voor te leggen waaruit blijkt dat zij hierdoor in Moldavië het slachtoffer zal worden van discriminatie die gezien kan worden als vervolging of dat zij geen beroep zal kunnen doen op hulp en/of bescherming vanwege haar nationale autoriteiten. Aldus blijft het aan verzoekster om *in concreto* aan te tonen dat zij zich in geval van terugkeer naar Moldavië zal bevinden in de uitzonderlijke situatie waarin zij zal worden onderworpen aan discriminatie die kan worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Bij de beoordeling hiervan dient uiteraard rekening te worden gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoekster.

De Raad merkt vooreerst op dat de door verzoekster ingeroepen medische problemen – zijnde diabetes en problemen met haar bloeddruk en knieën – op zich geen verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève en dat er geen aanwijzingen zijn dat zij omwille van één van deze criteria niet op de bescherming van de Moldavische autoriteiten zou kunnen rekenen. De Raad stipt aan dat, hoewel verzoekster aanvankelijk verklaarde dat zij in Moldavië nooit medische hulp zou hebben gekregen, uit haar latere verklaringen blijkt dat dit wel degelijk het geval was, ook de laatste jaren voor haar vertrek. Zo verklaarde zij dat haar door de dokters in Moldavië omwille van haar bloeddrukproblemen een dieet werd aangeraden, dat zij er pilletjes kreeg ter behandeling van haar diabetes en dat zij ook naar de dokter ging voor haar knieën, maar dat de dokter hierover niets heeft gezegd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Zowel tijdens het persoonlijk onderhoud als in het verzoekschrift wordt opgemerkt dat uit het feit dat verzoekster onmiddellijk geopereerd diende te worden aan haar knieën bij aankomst in België en dat zij een rollator kreeg omdat zij amper kon stappen, blijkt dat de medische zorgen die zij in Moldavië had gekregen geenszins afdoende waren. Hieruit blijkt dat verzoekster niet ontkende in haar land van herkomst wel enige medische zorgen te hebben gekregen en bovendien en bovenal maakt verzoekster niet, aan de hand van objectieve elementen, de intentie van de Moldavische autoriteiten aannemelijk om haar redelijke gezondheidszorg te ontfemen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. Waar verzoekster in dit verband verklaarde dat haar dokter in België zei dat zij de pilletjes die zij in Moldavië kreeg niet mag nemen, merkt de Raad nog op dat dit een louter blote bewering is, dat hierin geen intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit kan worden gevonden en dat dit bovendien ook geen verband houdt met één van de criteria van het Verdrag van Genève. Verzoeksters kwetsbaar profiel kan aan het bovenvermelde geen afbreuk doen. Hoe dan ook houden medische problemen op zich geen verband met de criteria van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria, vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoekster zich beroept op haar medische situatie *an sich*, dient zij desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster werpt op dat zij als Roma(-vrouw) slechts toegang had tot illegaal werk en nu niet langer kan werken omwille van haar medische problemen. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt evenwel dat zij er tot haar vijftigste in slaagde om gordijnen te verkopen op de markt in Chisinau, doch dat zij hiermee diende te stoppen omwille van medische problemen en waarna ze leefde van te bedelen en van de hulp

van andere Roma (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij geen werk had, ook al ging het om precair en naar alle waarschijnlijkheid ook onderbetaald werk. Verzoekster is zo goed als ongeschoold (ze ging tot de derde graad in het lager onderwijs naar school (administratief dossier, “verklaring DVZ”, vraag 11)), waardoor zij, zoals zovele andere Roma, slechts beperkte toegang heeft tot de arbeidsmarkt. Zij toont hiermee echter niet aan dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeerde om in Moldavië werk te vinden om in haar levensonderhoud te voorzien, laat staan dat zij aantoonde dat zij omwille van een door discriminatie gehinderde toegang tot de arbeidsmarkt in Moldavië een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin koestert, dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Zoals verzoekster zelf aangeeft, moest zij stoppen met haar werkzaamheden omwille van haar medische problemen, waarna zij leefde van te bedelen en van de hulp die ze van andere Roma kreeg. Verder kan niet worden voorgehouden dat verzoekster niet op de hulp van haar nationale autoriteiten kon rekenen. Zo verklaarde zij dat ze recht had op een pensioen, maar naliet dit aan te vragen omdat zij niet veel thuis was en het pensioen, dat pas het laatste jaar verhoogd werd, te laag was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoekster had aldus de mogelijkheid een pensioen te ontvangen, maar verzaakte hieraan omdat zij dit te laag vond, hetgeen evenwel geenszins volstaat om haar nalatigheid ter zake te verklaren.

Waar verzoekster stelt dat zij in Moldavië geen huis had, het leven er zodanig duur was dat ze niet meer in haar levensonderhoud kon voorzien en ze er geen ondersteunend netwerk meer heeft, werpt de Raad op dat deze elementen, mede gelet op het voorgaande, geen verband houden met het Verdrag van Genève, en dat dit louter problemen van socio-economische aard zijn. Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en ook tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekster zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoekster bij terugkeer naar Moldavië zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor haar onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Uit niets blijkt bijgevolg dat verzoekster bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen. De Raad stelt vast dat verzoekster tot aan haar vertrek uit Moldavië, ondanks haar kwetsbaar profiel, wel degelijk huisvesting had, in haar levensonderhoud kon voorzien en er over een ondersteunend netwerk beschikte. Zo woonde zij bij haar halfzus tot aan haar overlijden, waarna zij bij diens zoon introk (*ibid.*, p. 4). Voorts verklaarde zij dat zij, zo weze herhaald, kon overleven door te bedelen en door giften van rijke medeburgers van Roma-origine (*ibid.*, p. 6). Daarnaast verklaarde zij dat zij een stuk grond bezit, wat zij ook aantoonde met een eigendomsakte (administratief dossier, map documenten, stuk 2). De Raad merkt in dit verband op dat, zelfs indien verzoeksters stuk grond slechts enkele vierkante meters bedraagt zoals zij aanhaalt, zij dit toch op verschillende manieren zou kunnen aanwenden (verkopen, verpachten, etc.) om toch in enige mate op grond hiervan in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Uit de COI Focus blijkt overigens dat adequate huisvesting niet enkel een probleem voor Roma is en dat er in Moldavië in het algemeen een tekort aan sociale huisvesting is. Verder wordt in de bestreden beslissing nog terdege als volgt overwogen: *“Echter, u heeft nooit een aanvraag tot een sociale woning ingediend omdat u dacht dat u op een of andere manier toch uw plan zou kunnen trekken (CGVS, p. 6). U heeft zich ook nooit tot een hulporganisatie specifiek voor Roma gericht, omdat u niet wist dat zulke organisaties bestonden en u niet wist waar u terecht kon. Vijf jaar geleden richtte u zich op aanraden van anderen tot iemand die naast het witte huis zat. U vroeg er om hulp om een huis te bouwen op uw stuk grond, maar de persoon in kwestie zei dat u zelf een huis moest bouwen (CGVS, p. 11). Los van het feit dat dit slechts een blote bewering is, kan uit het geheel van de door u aangereikte elementen bezwaarlijk geconcludeerd worden dat uw autoriteiten niet bij wille noch bij machte zouden zijn om u hulp of bescherming te bieden. Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker immers verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.”* Zoals reeds aangehaald, kan uit de COI Focus van 4 maart 2022 geenszins zonder meer worden afgeleid dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om bescherming te bieden aan Roma. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen verzoekster evenwel heeft nagelaten. Dat zij thans geen ondersteunend netwerk meer heeft in haar land van herkomst, maakt nog niet dat zij van nationale hulp verstoken zou blijven.

Gelet op het voorgaande en rekening houdende met verzoeksters kwetsbaar profiel, oordeelt de Raad dat de voorgaande elementen op zichzelf geen vervolging in de zin van het Verdrag van Genève uitmaken

en dat verzoekster er – ook wanneer de voorgaande elementen cumulatief worden overwogen – niet in slaagt *in concreto* aan te tonen dat zij in Moldavië onderworpen werd of zal worden aan (discriminatie die als) vervolging in de zin van het Verdrag van Genève kan worden aangemerkt.

2.3.5.4. Verder haalt verzoekster een vrees aan dat er in Moldavië een oorlog zal uitbreken door de oorlog in Oekraïne. In het verzoekschrift wijst zij in dit verband naar internetartikels en stelt zij dat hieruit blijkt dat de situatie in Moldavië extreem gespannen en onstabiel is. Zij benadrukt dat in een deel van het land – de niet-erkende staat Transnistrië – is opgeroepen tot algemene mobilisatie en dat mannen tussen de 18 en 55 jaar het grondgebied niet meer mogen verlaten, dat er een reëel risico bestaat dat het conflict in Oekraïne overslaat naar Moldavië, dat als het conflict zich uitbreidt, Moldavië direct gevaar loopt gezien de ligging dicht bij de Oekraïense grens en dat uit informatie blijkt dat Russische raketten regelmatig het grensgebied van Moldavië met Oekraïne bestoken.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze terecht aanstipt dat deze vrees louter hypothetisch is. Echter, deze vrees moet geground, concreet, en actueel zijn. Een louter theoretische of hypothetische aangehaalde vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Ook in de door verzoekster aangereikte internetartikels worden slechts hypothetische vermoedens geuit over de mogelijke impact van het militair conflict in Oekraïne op Moldavië. Uit deze informatie blijkt evenwel niet dat de lokale bevolking er actueel wordt blootgesteld aan vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Het loutere gegeven dat er in de regio Transnistrië – die sinds 1992 wordt gecontroleerd door pro-Russische separatisten – een aantal granaataanvallen hebben plaatsgevonden en een algemene mobilisatie werd afgekondigd in april 2022 en dat er verschillende incidenten hebben plaatsgevonden waarbij Russische raketten zijn neergestort op het grondgebied van Moldavië, volstaat niet om hierop een ander licht te werpen. Dit geldt des te meer nu uit de aangehaalde internetartikelen – in tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt – nergens blijkt dat hierbij (burger)slachtoffers vielen.

2.3.5.5. Daarnaast beaamt de Raad de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal inzake de wens van verzoekster om voor haar hulpbehoevende en in België verblijvende invalide neef te zorgen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht het volgende overwogen:

“Waar u tot slot nog stelde dat u in België wil blijven om voor uw invalide neef, C. A. (CG: XX/XXXXX O.V. X.XXX.XXX), te zorgen (CGVS, p. 3, 12), moet erop gewezen worden dat u niet aannemelijk maakte hoe dit element in uw hoofde bij terugkeer naar Moldavië aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u en uw neef al jarenlang niet meer op hetzelfde adres woonden. Voor zijn komst naar België verbleef hij immers al 15 jaar in een opvangfaciliteit in Beltz. U stuurde hem daar naartoe toen u niet langer meer in staat was om zelf voor hem te zorgen (CGVS, p. 12). Bijgevolg kan dan ook bezwaarlijk geconcludeerd worden dat er sprake de laatste jaren voor jullie vertrek sprake was van een afhankelijkheidsrelatie.”

Verzoekster laat deze overwegingen in het verzoekschrift volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven.

2.3.5.6. Verzoekster voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekster maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.5.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in haar hoofd kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Moldavië.

2.3.6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in dit verband.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Moldavië zou hebben gekend.

2.3.6.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat er heden in Moldavië een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.6.4. Verzoekster toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in haar hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Moldavië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. De Raad wijst er verder op dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS